

miilang

HUGO TREFFNERI GÜMNAASIUMI AJALEHT | AASTAST 1925

VEEBRUAR 2005

Treffneri auväärne vilistlaskond ulatub tagasi aastasse 1891

Vilistlaskogu tõuseb tuhandest?

Mariliis Vaks

Reedel, 4. märtsil arutatakse koolimajas HTG vilistlaskogu edasist tegevust ja eesmärke, et leida tulevikuperspektiiv seni koomaseisundis vaevlavale vilistlaskogule.

1999 taasasutatud ja 2002. aastal MTÜ-ks saanud vilistlaskogu senisteks teeneteks on olnud medaliga lõpetanute premeerimine ning kooli pildilise ajaloo ülevaatelise teose „HTG 1883-2003“ lõpetamine.

Tegevuse jätkamiseks on aga vaja laiapõhjalisemat toetust ning uusi ideid. Kooli soov on

kaasata suuremat osa vilistlaskonnast vilistlaskogu poolt seatud eesmärkide täitmisele.

„Kool ei ole siiani suuri aktsioone teinud,“ nendib HTG direktor ja vilistlaskogu juhatuse liige Ott Ojaveer, kuid põhjendab praegust ajavalikut kooliarengukavaga 2003-2006, kus on sisse kirjutatud, et praeguseks aastaks on koolil töötav vilistlaskogu.

Vilistlaskogu eesmärk oleks kooli ning vilistlaskonna huvide kajastamine, näitena toob Ojaveer välja Tamme gümnaasiumi, mis sai juubeli puhul vilistlastelt kingituseks klaveri.

„See on märk avalikkusele!“

märgib direktor, „meie auväärne vilistlaskogu võiks jätta suurema jälje, kui ta seda teinud on, et meie kool paistaks välja EL-is ja kaugemalgi, sest vilistlastel on potentsiaali.“

„Nimedest veel ei räägiks,“ kommenteeris direktor reedest koosolekut, „seda, mis seal toimuma hakkab, otsustavad nad ise,“ lisab ta. „Kindlasti võiks jätkuda edukate lõpetajate ja olümpiaadidel osalenute premeerimine ja viia lõpule ülevaate teos.“

Seni suuremat töökohustust kandvad vilistlased on olnud Mati Karmin, Vallo Vanaaseme ja Indrek Ilomets

TÄNA LEHES:

Igavene treffnerist - huvijuht Uve Saar (lk 6-7)

Lõpuks ometi intervjuu The Sankiga (lk 10-11)

Eksperiment (lk 12-13)

Staar-vilistlane Rolf Roosalu

Tahan šokolaadi!

Rahvasuu räägib, et magusaine tarbimine aitab hiiglama hästi kaasa paremate õpitulemuste saavutamisele. Jah, see võib tõesti nii olla, kui tahvli šokolaadi omistamiseks ei peaks nii palju energiat kulutama!

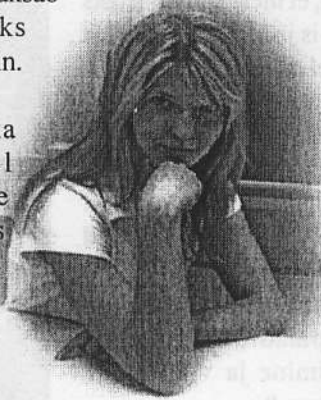
Jah, ma tean, et tavalisel koolipäeval on mõttetu midagi söökla puhvetist osta, sest järjekorra pikkused ületavad iga normaalse inimese ajalimiidi, aga arvestuste nädalal, kui idee poolest peaksid õpilased pigem õppima ja mitte järjekorras passima, ei tohiks see ju nii olla?

Ei olegi, sest sööklasse saabudes on minu ees ainult 8-9 inimest, kelle teenindamine ei võiks ju võtta palju aega? Aga ei, tundub, et ka söökla on astunud teise rütmi – muutunud veel loiumaks kui tavaliselt: leti tagant vaatab vastu üks unise olemisega tädi, kes topeltaeglaselt (või tundub see ainult mulle nii?) tellimusi vastu võtab. Hambaid krigistades ootan ja kuulen, kuidas enne mind kõlab mitmekordselt “naturaalne šnitsel” või “seapraad” ja vaatan oiates, kuidas tädi siis aeglaselt ja rahulikult taldrikut täitma asub, igaks juhuks paar korda veel ikka üle küsides, kas sooja või külma kastmega.

Ja niiviisi vähemalt 2 ja pool minutit iga inimese peale raisates, mis kiire arvutustulemusena annab kokku $9 * 2,5 = 22,5$ (isegi humanitaarid oskavad arvutada!) minutit minu väärtuslikust poole tunnisest vaheajast, millele järgneb vene keele arvestus. Loomulikult on treffnerist ökonoomne ja seisab järjekorras, ühes käes konspekt, teises õpik, rahakott hambus, ja kannatab. Mina seekord lihtsalt uudishimust ja jonnist ning saan ka viimaks - pärast 22,5 minutist ootamist - oma

okolaadi kätte, mis maksab kõigele lisaks ebanormaalselt palju siin.

Moraal on see, et ka arvestusnädalal tahetakse süüa ja ühe unise tädi asemel oleks meeldiv vaheldus kas või kaks turbojänest. (3 oleks vist liigne luksus?) Peale selle, okolaadi hinnad võiksite ka normaalsele tasemele lasta, rääkimata kõigest muust.

Mariliis

HTG roosamannane argipäev

Mihkel Järveoja

Mõnda aega tagasi lubas ÕOV anda auhinna kõige südamlikumale kostüümi kandjale. Samas valiti ka kõige harmoonilisem paar. Kui ÕOV kujutaks endast huumoringi, kus naljamehed käivad koos ja lõbutsevad, siis ma annaksin neile taoliste konkursside korraldamise eest 10 punkti ja plaksutaksin. Kahjuks tundub mulle, et ÕOV missioon on üllam ning nad tõepoolest mõtlevad kõike seda, mida nad korraldavad või välja kuulutavad, tõsiselt. Ja see on kurb.

Harmoonilise paari valimist ma ise ei näinud, aga ma nägin jäätmeid, mis olid sellest jätetud aatriumi põrandale. ÕOV, kui teil on toitu üle (jäätmepõrandal tundusid suhteliselt isuäratavad), siis andke ainult teada. Ma leiaksin juba ainuüksi oma klassist vähemalt 10 poissi, kes oleksid nõus teie kulul sööma (nurisemata). Või korraldage üks harmooniline söömaaeg kõigile õpilastele protestimaks ülemõistuse kalliste

-koolisõökide vastu. Ja samal ajal võiksid kõik sööjad kanda südamlikke kostüüme. Minu arust oleks see ilus, rääkimata kogu koolipere harmooniast.

Kõikvõimalike tähtpäevade tähistamine koolis on muutunud naljanumbriks. Vabandust väljenduse eest, aga kas mina olen ainus, kellele taolised üritused tunduvad veidikene lapsikud ja labased? Olgu, koolis on küll terve kamp kümnendikke, kellele ehk veel roosa värv vahel silme eest läbi jookseb, aga miks peavad ka abiturientid taolist *ninnunännutamist* taluma? ÕOV esimees, kes ise küll päris mehe-kasvu jurakas on, püüab vist oma alluvatega koos mängida päris lapsemänge, sest poliitika mängimine ei tule välja. *No disrespect*, aga minuarust ei ole koolimaja sobivaks liivakastiks.

Lõpetuseks väike nõuanne järgmise kooliürituse organiseerijale. Soovitan korraldada konkurss kõige *nunnuma* riigieksami väljaselgitamiseks. Kui sellest ei piisa, siis võiks valida kõige dünaamilisem õpetaja.

On tulnud sinu tund särada!!!

Esmaspäev 14. märtsil kell 18.00

Talentide konkurss

Jälgi stende ja audiovisuaalset reklaami!

Peatoimetaja: Mariliis Vaks

Toimetus: Tanel Palusoo, Piibe Kolka, Mihkel Järveoja, Maarja Pehk, Triin Arbo, Liiri Oja, Anni Jatsa, Madli Rohtla, Jaan Kalmus, Kadri Inselberg, Kadri Hint, Liis Mitt, Regina Michaelis, Hanna Nõu

Foto: Pille Rinne, Allan Kahar

Küljendus: Ivo Kund

Juhendaja: Age Salo

Joonistus: Mirjam Laater

miilang

Edukas Eesti võistkond: Martin Mäesalu, Mart Moora, Tajo Oja, treener Pille Heido, Holger Nõmm, Kadi Epler ja kohtunik Karin Palo

Treffneristid Kanadas

Liiri Oja

9-19. veebruarini toimusid Kanadas keskkoolide väitluse maailmameistri-võistlused, kus Eestit esindanud võistkond võitis kaheksast eelvoorust kaks, mis on nende treeneri hinnangul väga hea tulemus.

Kanadas esindasid Eestit viis gümnasisti, kellest kolm käivad meie koolis- 12. b klassi õpilased Kadi Epler ja Martin Mäesalu ja Mart Moora 11. d klassist. Lisaks kuulus Eesti koondisse MHG abiturient Tajo Oja ning Tallinna Reaalkooli õpilane Holger Nõmm. Võistkonda treenis Treffneri kooli vilistlane Pille Heido,

kohtunikuna oli kaasas Karin Palo.

Väitlejad ise on saavutusega rahul, kuna võistlused toimuvad inglise keeles ning viimast emakeelena kõnelevatel riikidel on suur eelis, seega kaks võitu kaheksast on Eesti kohta suurepärase. Eesti koondis seisib vastamisi ka maailma väitlustippude liiri ning Soti esindajatega. Kanadas käinud toovad välja ka asjaolu, et kui inglise keelt rääkivad võistkonnad saavad väitluse ajal mõelda ainult sisu peale, siis võõras keeles rääkides läheb pool pingutust arusaadava eneseväljenduse peale. Eestlaste keeleoskusega tuleb aga väga rahule jääda, kuna

võidud (Peruu ja Leedu üle) tulid just improvoorudest (teema saadakse tund enne väitlust, ettevalmistusel abimaterjale kasutada ei või). Kõige enam rõõmustas koondis võites Peruud, sest tegemist on inglisekeelses koolis õppivate kõrgel tasemel väitlejatega.

Finaalis kohtusid Inglismaa ja Austraalia. Võitis viimane. Järgmisel aastal toimuvad meistrivõistlused Wales'is. Kaks teemat, millega eestlased võitsid:

1. Ebademokraatlikud riigid ei tohiks saada arenguabi. (Eesti jaatas)
Terroristidega tuleks pidada läbirääkimisi. (Eesti eitas)

Kes on kooli staar?

Liiri, Hanna

Igal usundil on jumal. Igal kuningriigil oma kuningas. Tartu linnal on oma vaim. Ja Treffneri gümnaasiumil omad staarid. Otsustasime need varjatud nimed trükki lasta. Ründasime diktofoniga valimatult kogu koolirahvast. **Triin, 10. klass:** Aime Punga. Ta sai selle ordeni... (naerab) **Toomas Jürgenstein:** Kas õpilane või õpetaja? Pane kinni, ma mõtlen!

Kuna ma tõesti ei tahaks nimetada ühtegi õpilast ega õpetajat, siis mul on neie, kes otsivad Treffneri staari, hea ettepanek. Igal kolmapäeval ja reedel mängivad õpetajad saalihokit. Ja ülevalt (huvijuhhi kabineti juurest-toim.) on väga ilus vaade. Loete üle väravad ja kes kõige rohkem lööb, see ongi Treffneri staar!

Anni ja Kaisa 10. klass: Märt Pärsimägi, Kadi Epler, Martin Mäesalu. Koorist on keegi Küla, kes on väga staar, sest teda kogu aeg vaadatakse. Ja keegi Friedrich Kaasik. Ja siis keegi Kudu ka, samuti koorist. Ja ökoklubi juht Priit.

Kärt ja Karmen, 12. klass: Beier! Sest ta on legendaarne. Isegi 10 aastat tagasi lõpetanud räägivad kokku saades temast. Tema on see, kellest oma lastelastele räägitakse.

Elo, 10. klass: Aime Punga kindlalt, sest vaata, mis uhke ordeni ta sai. Nii tore ju! Ja siis veel Jürka. Siis näiteks Uve! Jajajajajaj! Uve! Uve! Ta ju tantsib! Ja siis kõik rebased, kes tulevad, näevad teda esimesena. Sellepärast ta ongi staar: kõik teavad teda.

Raamatukogutädi: Ma vastan Raja Teele kuraasiga. Huumoriga: Tegelikult pakusin ennast, kui ei sobi, siis...

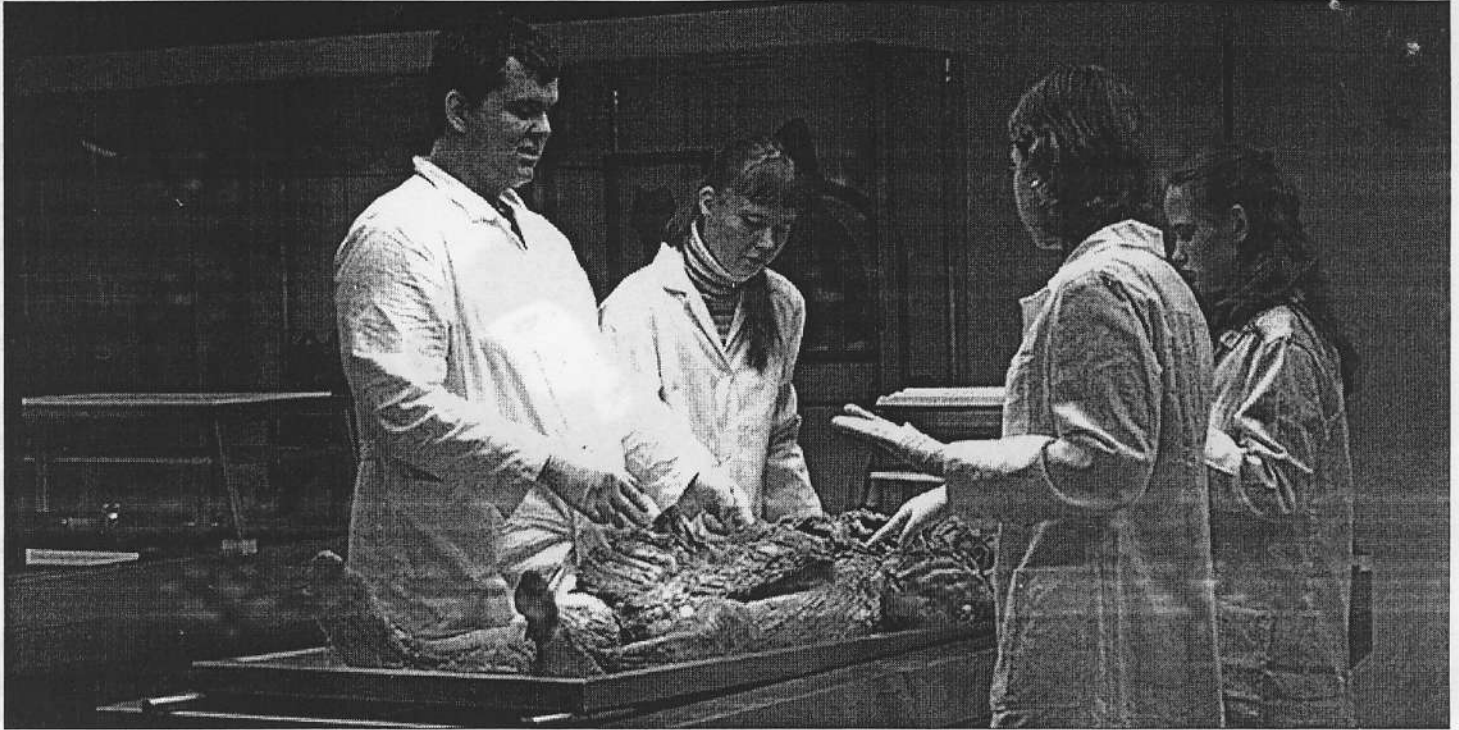
Hea vastus? Ah?

Õppealajuhataja Aime Punga sai Valgetähe teenetemärgi

Eesti Vabariigi president Arnold Rüütel andis 23. veebruaril Kadrioru lossis toimuval pidulikust vastuvõtul Valgetähe IV klassi ordeni eriliste teenete eest hariduse edendamisel HTG õppealajuhataja Aime Pungale.

Valgetähe teenetemärk on asutatud 1936. aastal eesti rahva vabadusvõitluse mälestamiseks. Valgetähe teenetemärk antakse riigiteenistuses või omavalitsuses osutatud teenete tunnustamiseks ja välismaalastele Eesti riigile osutatud teenete eest

Reedik (vasakul) uurib nii inimese vaimu kui ka keha

Kuhu viid, õige sisetunne?

Kertu Veermäe

Sellest sügisest õpetab meie koolis **Jaapani võitluskunste HTG vilistlane Reedik Pääsuke.**

Huvi idamaade kultuuri vastu tekkis Reedikul juba ammu, pealegi on kogu see ala kasulik nii füüsiliselt kui ka vaimsetl. Jaapani võitluskunstid aitavad luua tasakaalu füüsilise ja vaimse pooluse vahel. Sellega tegeledes jõuab nii tema kui ka iga teine harrastaja loomulikkuse ja harmooniani inimese ja universumi vahel. Areneb kehatunnetus ning vaimutunnetus, vastupidavus kasvab. Saavutatav on ka rahu, kuid siiski – see ei ole rahuseminar! Sellega tegeledes pead midagi ise nägema. Vastase kahjutuks tegemine on vaid üks aspekt. Sellele lisanduvad veel sõdimise ärahoidmine, ravimine jpm. Kõik need on osad suurest filosoofiast, mida õpitakse koos võitluskunstidega.

Reedik, TÜ arstiteaduskonna tudeng, on ise täiskarsklane. Intensiivne tegelemine

siseenergia harjutustega aitab pahedest eemale hoida. Mitte, et kiusatust oleks, aga omad naudingud saab ta idamaisest. Isegi kohvi tarbib meie kangelane ainult ekstreemsetes olukordades. Lugu on nimelt inimlik – igasugune sõltuvus viib ebaharmoniani, mis ei ole aga meie kriteeriumitega kooskõlas. Isegi pidev kohvijoomine võib inimese maailma tasakaalust välja viia. Lähedastele ta seda aga peale ei suru, kuid vahel avaldab arvamust või jagab soovitusi.

Meie vestluses tiirleb sel hetkel kõik ühe lause ümber: hea edu võti on enda ehtsa/siira sisetunde järgimine, siis tulevad asjad iseenesest. Mõte seisneb selles, et hallutsinogeenid annavad küll lükke loominguale, aga lõhuvad tervist. Targad kunstnikud teavad, et see kõik on saavutatav ka teisiti ja hea looming ei tule ainult "laksu all". Kindlasti üks suurem mõttelõng, mis tegelikult on ka üldlevinud, aga tavaliselt läheb ühest kõrvast sisse ja teisest välja, on see "kiire tulema –

kiire kaduma". Igasuguste meelemürkide mõjuga kukutakse vaid madalamale, edasi ei vii need kunagi. Pimesi ei tohiks liialt uskuda, sest vale sisetunne viib valele teele. Kas tänapäevale on ühiskond selle suhtes valesti häälestatud? Jah, osati. Tegelikult on asi nii, et narkootikumide kasutati juba väga-väga ammu. Tol iidsel ajal, erinevalt praegusest, saadi oma tegevusest aru. See pole laia tarbe teema. Mida on vaja, et välja murda? Tahtejõudu.

Kas HTG-s on tervislik eluviis popp? Üllatuseks saan eitava vastuse. Paistab, et taimetoiduvalik koolimentüüs ei ole piisav. Olgu, on ka spordivõimalused, aga siiski on liialt levinud kunstlikud toidud ja isegi kantavad riided on ebatervislikud. Võimalusi tervislikeks eluviisideks on tänapäeva ühiskonnas palju, aga inimestele ei tule pähe neid kasutada. Mõelgem sellele, et isegi kahjulik ketšupisort võib viia hormoonitasakaalu paigast, mis ei ole aga üldse kasulik järglastele. Enesest rääkimata!

Reedik (esireas vasakult esimene) ja kaaskõitlused

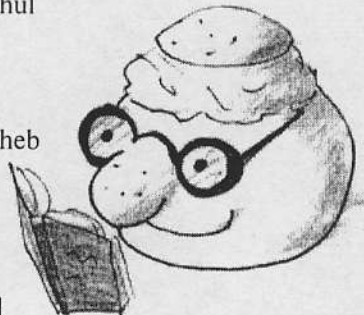
Ergutusvahendite top-10 arvestuse ajaks

Välismaalased õpetajaks

Kadri Hint

1. aktiivne olemine – jooksutad koera, jalutad metsas jne.
2. tennis käimine enne õppimist
3. šokolaad – tõhusaim ja ohutuim
4. suurel hulgal kohvi joomine - vajalik mõnel eriti unisel juhul
5. C- vitamiinid - mitu tükki korraga ikka
6. lõdvestumine tassi tee seltsis
7. energijaogid - mitte liiga palju!!!
8. mitte rohkem õppida kui kõik liiga segaseks läheb - siis läheb ainult hullemaks ja veel segasemaks segasemaks.
9. kohviubade närimine
10. pohhuism - viimasel, kõige lootusetumal hetkel parim

Allikas: HTG õpilaskond

Marielis, Pille

Alates käesolevast poolaastast hoolitseb meie inglise keele oskuste eest John Whiteway, kes saabus siia Euroopa Liidu vahetusõpetaja te programmi raames.

Inglane on pärit Lõuna – Inglismaal asuvast Illogan Cornwallist ning tunnistab, et enne Eestisse saabumist ta meie riigi kohta midagi erilist ei teadnud ning õpetaja ametitki proovib ta lihtsalt väljakutse pärast. Tegelikult töötab Whiteway hoopiski taimehaiguste uurijana.

Omalt poolt ta leiab, et HTG on hästi organiseeritud töökeskkonnaga ilus kool. Keeletase on aga väga individuaalne, inglane soovib julgemat suhtlemist - kes ei proovi, ei hakka ka oskama. Sama tarkust ei praktiseeri ta eesti keele alal, millest natuke aru saavat, kuid vaatamata palvele naerdes proovimast keeldub.

Mr Whiteway jääb kooli õppeaasta lõpuni.

Koolis on eelmisest sügisest uus saksa keele õpetaja Ingo Meyer, kes tuli Berliinist siia eksootikat otsima.

Eesti on tema sõnutsi ebaharilik maa, aga mitte väga ekstreemne.

Enne siia tulekut teadis ta Eestist vähe - üks väike riik Baltikumis, Soomest lõunast. Üllatuseks on Eesti tunduvalt modernsem, kui ta oli osanud arvata. Paljuski vastuoluline: siin on piisavalt nähte vene ajast.

Meeldivat emotsiooni pakub Ingole ka eesti keel, mis tema sõnutsi on väga huvitav, aga muidugi raske.

Ahjaa, Eesti õpilaste saksa keele taset kiidab ta ka.

Fotonurk

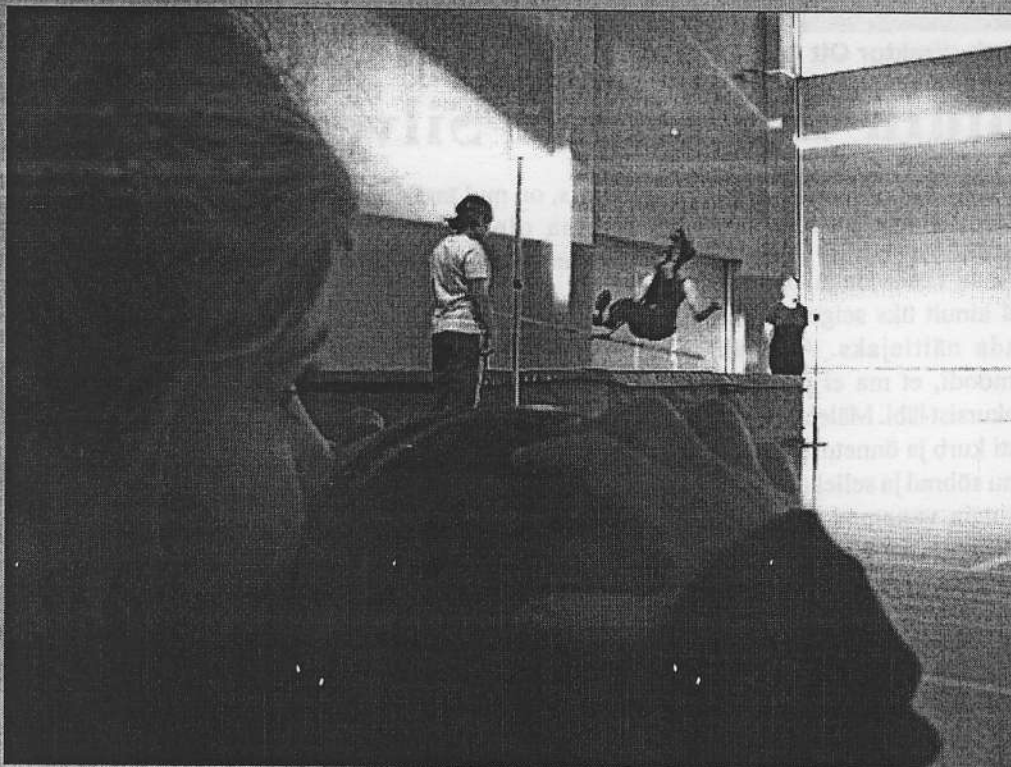

Foto autor: Pille Rinne

Ebatavaline tavaline koolipäev

Vabariigi aastapäeva eelses sagimises olid ka Treffneri-koolis asjad justkui peapeale keeratud. Õpilased hakkasid päeva pealt lendama ning muidu ainult gümnaasistide pärusmaaks loetavas koolis sibles ringi üks 4-aastane Helis (pildil) "väike inimene", kes suurte naljakaid toimetusi üle korvpalli uudistab.

Huvijuht Uve Saar (paremal) astub direktor Ott Ojaveerile kandadele

Foto: Allan Kahar

„Tegelikult pidin ma olema Silver Saar!”

Liiri Oja, Anni Jatsa

Kogu Teie kooliaeg möödus Treffneris. Mis on muutunud, silmas pidades just õhkkonda ja õpilasi?

Kui ma siin ise ei töotaks praegu, oleks kergem öelda, mis on muutunud. Aga mina ju lõpetasin kooli ära ja siis kahe aasta pärast tulin siia tööle. Ma olen suurema osa oma elust olnud Treffneriga seotud. Muutunud on õpilased iseenesest, suhtumine maailma, kaasõpilastesse ja õpetajatesse. Asjad on läinud vabamaks, piirid hägustunud. Ma mäletan, kui mina siin koolis olin, siis õpetaja-õpilase vahel oli ikkagi selline tugevalt tuntav vahe või barjäär. Praegu ma vaatan, et väga paljud on õpetajatega „sina” peal. Mida vanemaks ma saan, seda rohkem see mind häirib.

Kelleks Te tahtsite lapsepõlves saada?

No kuni 12nda klassi lõpuni oli mul ainult üks selge eelistus-saada näitlejaks. Aga läks niimoodi, et ma ei pääsenud konkursist läbi. Mäletan, et olin hästi kurb ja õnnetu. Aga kõik minu sõbrad ja sellel ajal minu pruut ja vanemad olid väga õnnelikud, et ma ei saanud, sest nad ei tahtnud, et ma lähaksin Tallinnasse.

Aga mis Te arvate, miks Te ei saanud lavakunstikooli?

Mulle öeldi, et ma olen juba natukene ära rikutud. Ma ei läinud puhta lehena, kuna juba 5. eluaastast peale olen ma näitlemisega tegelenud. Tartus oli kultuurimajas Eduard Vilde nimeline rahvateater ja kogu oma kooliaja käisin ma seal. Teine hobi, millega ma alustasin just 2. klassis

Treffneris, on mul tantsimine. Seega ma olen terve oma kooliea tantsinud ja näidelnud.

Mida annab Teile tantsimine?

Kui ma siin koolis ei peaks mitte midagi muud tegema, siis ma hea meelega hommikust õhtuni teeksin ainult tantsutunde. Viimastel aastatel on järjest vähemaks jäänud minu enda tantsude loomine, kuna töökoormus on nii suureks kasvanud ja loominguisele tööle jääb õudselt vähe aega. Praegu ka, te tulite; siin ma olen juba poolteist tundi proovinud üht tantsu teha, aga kogu aeg on telefonikõne või keegi astub uksest sisse. Kui kogu aeg segatakse, siis lihtsalt ei tule! Miks panete sügisel kõik rebased ette tantsima ja mille järgi uusi tantsijaid valite? Üldine printsiip on see, et nemad näeksid mind ja seda, mida ma teen. Siis nad saavad

otsustada, et kas nad tahavad või ei taha tantsida. Keskkoolides on rahvatantsurühmadesse raske tantsijaid saada, kuid pean tödema, et minul seda probleemi pole. Väga palju kompenseerivad juba minu isiksuseomadused. Kui ükskord on tantsima tulnud, siis pean ütleva, et ka kõik kolm aastat lõpuni käiakse ja vilistlaste põhjal võib öelda, et mõnikord tantsitakse ka veel paar aastat pärast lõpetamist.

Kas treffnerist oskab tantsida?

Üks põhiviga, mille küll Treffneris võib veel andeks anda, on see, et ei anta täpselt aru, mida teha tahetakse. Kui tahad ennast natukene liigutada, siis ole siseringil, aga välisring peab alati olema avatud „suurte poognate” jaoks. Kes tahab mõnuga valssi keerutada, sellel peab võimalus

olema. Mulle endale meeldib õndselt niimoodi keerutada ja ausalt öeldes ajab päris vihale, kui kogu aeg koperdatakse jalus!

Miks saalihoki nii populaarne on?

Ma ei tea! Aga mina näiteks tunnen, et kui ma käin kaks korda nädalas seda mängimas, siis see maandab pingeid. Ja noh õpetajate saalihoki, see on natukene teistmoodi, kui on see hoki, mida mängivad õpilased ja hoopis teistmoodi, kui reeglite järgi peaks mängima. Meil on vaikumisi kokkulepe, et me eriti reegleid ei tunnusta. Kui väga karmiks asi läheb, siis õpetajad Anneli Saarva ja Priit Parisoo ikka teevad mõned märkused, aga üldiselt me võtame seda vabalt ja natukene metsikult. Meeldib joosta ja rünnata! Ega me seal täpselt küll ei vaata, on seal kolleegi jalg või pall! Selles suhtes on see *h o o g n e mäng!*

Kellega mängus koostöö sujub?

Mulle meeldib väga mängida meie direktoriga, sest me mõlemad oleme sellised - nagu teised ütlevad – tampijad! Kui ta on vastane on isegi parem mängida!

Sest ta tambib ja k l o h m i b samamoodi nagu mina. Selles suhtes on teda hea nagu peale võtta!

Milline õpilane Te olite?

Kõik, mis puudutab ajalugu, oli mul viis. See, mida ma üldse ei osanud, oli füüsika. Matemaatika ja keemia meeldisid mulle väga, viimane

oli ikka läbinisti viis! Sellepärast ma tõenäoliselt läksin ka enne lavakasse proovimist TÜ keemiasse, õppisin seal aasta ning läksin lavakunstikateedrisse katsetele. Sinna ma sisse ei saanud. Ja tundsin, et keemia ikka ei ole päris õige minu jaoks. Kõige suurema põntsu pani kemikaalidega töötamine, millest mul tekkisid tugevad peavalud. Nii ma läksin ajalukku üle, kus ma olin 1999. aastani. 1997. aastal tulin ma Treffnerisse tööle ja siis tegin oma esimese riigeksami. Kui mina lõpetasin, siis veel riigeksameid polnud. Viljandi Kultuurikolledž'is oli ajalooeksam nõutud ja nii ma läksingi sinna huvijuhindust õppima. 1999. aastal kujuneski selline olukord, et mul oli kolm kooli: Viljandi Kultuurikolledž, Tartu Ülikool ja HTG. Lisaks olin veel värskest abiellunud ja esimene laps oli sündinud. Mulle sai seda kõike väga palju, seega jätsin ülikooli õpingud pooleli. Kultuurikolledž'i lõpetasin ma nagu kord ja kohus 2001. aastal.

Te mainisite oma perekonda, ehk räägite täpsemalt?

Mul on kaks imearmast poega-

Kolm kildu, mis iseloomustavad Uve

- „Mulle õndselt meeldib päike. Mulle meeldib üldse pruun olla. Ma olen natuke edev ka. Või mitte natuke, vaid ikka päris palju.”
- „Ma võin tõesti vihata kedagi, kuid kui mina tahan elus läbi lüüa, siis vihkamine ei anna mulle midagi. Kui ma aga suudan temaga koostööd teha, siis see viib mind edasi!”
- „Ma olen väga positiivne inimene. Aga üks kord ma mõirgasin tantsijate peale, kui nad ei kuulunud mind! Seda on aga

Märt ja Ott. Ma olen proovinud aru saada, et kas neil on

muusikalist kuulmist ja rütmitunnet ning tundub, et mõlemal on kõik eeldused olemas. Oma naise ma leidsin siit samast koolist, tantsurühmast. Tiina tuli kümnendasse klassi ja tantsuringis ta mulle meeldima hakkaski. Niivõrd hakkas meeldima, et lõpuks võtsin ta naiseks! Naine on mul hambaarst. Vahel ma naeran, et mul on kaks kõrghariduskodus õpitud stomatoloogiaharidus on mul ka. Mu kolleegid ja paljud sõbrad küsivadki mõnikord minu käest abi. Lihtsamaid asju ma oskan juba öelda. Ma tean, mis on premolaar, molaar, mantipularis!

On Teil ka mõni kiiks või naljakas harjumus?

Minu jaoks see kummaline pole, aga mu sõbrad naeravad alati, et kui ma isegi sanatooriumisse lähen, ei unusta ma tantsukingi! Mul on a l a t i igal pool tantsukingad kaasas! Mul võib olla dress seljas, aga kui ma juba tean, et lähen kuhugi kauemaks kui üks päev, siis on viigipüksid ning tantsukingad raudkindlalt kaasas, sest mul ei tekigi sellist võimalust, et kui ma juba välja lähen, et ma tantsima ei lähe! Alati lähen!

Kuidas suhtute kohustuslikku koolivormi?

Mäletan, et kui ma siia esimest aastat tööle tulin, läksin õpilaste ette teatega, et nüüd tuleb kohustuslik koolivorm. Milline õudne vile ja mis kõik veel mulle sealt saalist vastu tuli! Täiesti noor inimene noorte inimeste ees! Tundsin ennast nii halvasti, et pärast koju minnes mõtlesin, et kindlasti kuskil maja katusel on mõni telliskivi, mis mulle pähe kukub. Mul oli tunne, et pärast seda ei kannata mind enam ükski õpilane. See läks aga üle

ja koolivormi lõpuks ei tulnudki. Üks pool minust- kes armastab õndselt distsipliini ning kordaleiab, et jah, küll oleks tore, kui kõik jalutaksid suurel vahetunnil koolivormis, kõik oleks *in ordnung!* Teisalt saan ma aru, et see tapaks isiksuse. Ma tahan võib-olla iga hommik olla loov inimene ning mõelda, mida selga panen: üks päev panen kampsuni niipidi, teine päev naapidi.

Kuidas Teie nimi siis ikkagi kirjutatakse ja kes teile nime pani?

Ühekordse v-ga Uve. Kui nüüd aga päris ausalt lugu ära rääkida, siis mu isa, kes oli kaugliinibussijuht, läks oma paarimehega mulle nime panema. Ema oli välja valinud Silver, pidin olema Silver Saar. Perekonnaseisuametis läks isal meelest ära, mis mu nimi olema pidi. Ma arvan, et ta oli poja sünni puhul natuke tähistanud ka. Paarimehega võeti siis seal nimederaamat lahti ja paarimees ütles:” Sina oled Uno, seega pane oma pojale nimeks Uve!”

Kuidas Te puhkate?

Kõige rohkem meeldib mulle olla oma tõeliste sõprade keskel. Nädalavahetustel me sõidame külla või võtame ise külalisi vastu. Mulle õndselt meeldib inimesi võõrustada ja süüa teha! Ma arvan, et ma teen väga hästi liha ning igasuguseid küpsetisi. Tordid ja kringlid ei ole minu jaoks üldse probleem. Alati oma sünnipäevadel ma küpsetan ise oma kolleegidele ning tantsijatele ka. Mulle meeldib ujuda, suusatada- kelgutada. Mõnikord teen ma suure potitäie ühepajatoitu, siis me sööme ja vaatame mõnda filmi.

Üksi suures linnas

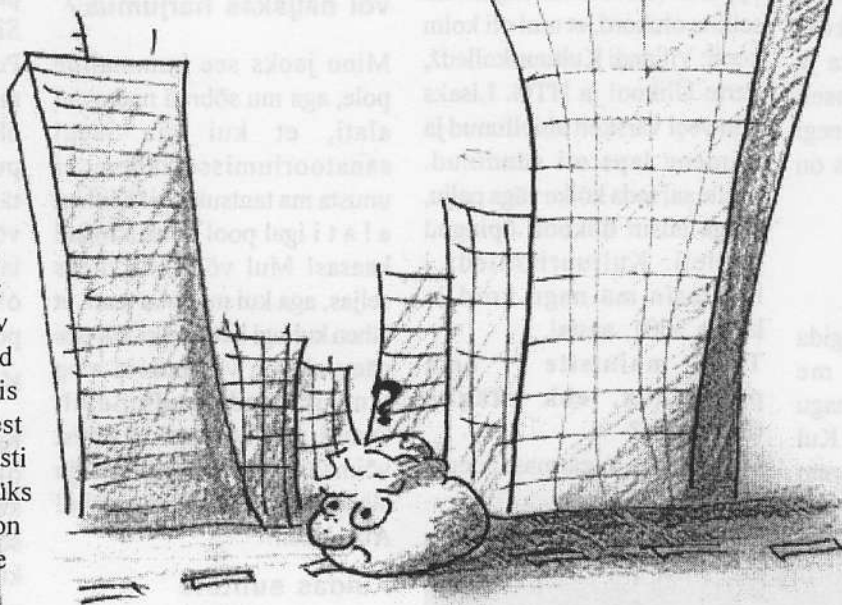
Kadri Inselberg
Triin Arbo

“Paar esimest õhtut nutsin ja mõtlesin, et kogu maailm on mu maha jätnud,” kirjeldab üks treffnerist oma esimesi õhtuid üksinda Tartu linnas. Kindlasti pole ta ainus, kellel on sellised kogemused, sest paljud meie kooli õpilased tulevad mujalt ja asuvad üksi elama. Kas sellega lõpeb nende lapsepõlv ja algavad iseseisva elu probleemid?

Mis sunnib üksi elama? Enamus alustab iseseisvat elu just kooli tõttu ja selleks et tõestada, et nad saavad ise kodust eemal hakkama. Vahemaa päris koduga ei pruugigi olla nii pikk, kuid igapäevased bussisõidud on väsitavad ja röövivad palju väärtuslikku aega. Näiteks Elvast pärit õpilased jagunevad kaheks: need, kes sõidavad iga päev bussiga, ja need, kes elavad nädala sees Tartus kas siis mugavusest või püüdlusest iseseisva elu poole. Kindlasti leidub ka neid, kelle jaoks üks Treffnerisse tuleku põhjus on eelmisest elust kaugele saamine (endine kool, elukoht ja ebameeldivad klassikaaslased).

Kui siis lõpuks saabub see päev, kus ollakse täiesti üksi

suures linnas ja kogu maailma vabadus on kätte võideldud, tuleb vastu astuda probleemidele, mida ei osatud alguses isegi karta. Kooli psühholoog **Kaia Raig** tõdeb: “Korruga tuleb väga palju uusi olukordi, millega tuleb kohaneda. Uus kool, tuttavad ja koht, kus elama hakatakse. Noorel inimesel on oma ettekujutus sellest, kuidas ta tahab elada, aga samas ei pruugi see päriselt nii minna. Tekivad probleemid ja pinged, mis võivad hakata segama õppimist.” Ja tõesti, probleemidest ei pääse keegi! Suurimaks

probleemiks kujunevad kohustused, mis olid enne vanemate mure. Enamus värsketest

üksielajatest ei teadnud enne sõõgitegemisest kuigi palju, kuid nüüd tuli see ära õppida. **Anni** räägib, et lühikese ajaga õppis ta ära isegi torulukksepaameti põhitõed ja elektri- ja veenäite oli samuti lõbus võtta (roomata mingi liiga kiiresti põlev tikk käes kraanikausi all). Siit edasi - kui näidud võetud, tuleb hakata arveid maksma ja see ei olegi nii lihtne, kui esmapilgul tunduda võib. Rahaga arvestamine ja selle

osutada täielikuks peavaluks.

Mõne aja möödudes tekib aga üksindus ja koduigatusus. Hakatakse puudust tundma lähedastest, vanadest sõpradest ja vanematest. Selline tunne on väiksem, kui elatakse koos oma venna või õega. Üksindust võivad hakata peletama aga sõprade hordid. Avastatakse, et keegi omab vaba pidutsemispinda ja seda hakatakse võib-olla liigagi ära kasutama. Lõpuks kaob privaatsus, õppimiseks ei jää aega ja varem armastatud kaaslastest võivad saada tüütud külalised. Üks lapsevanem on öelnud, et tuleks meeles pidada, et laps tuleb küll nagu ülikooli, aga ta on 3 aastat noorem. Elutarkust on 3 aastat vähem. Satutakse olukordadesse, kus tal ei ole ettekujutust, mis võib juhtuda. Pruugitakse aineid, mida ei tohiks. Võetakse kanda vastutus, mille kandmiseks ei olda v a l m i s . Lapsevanematest rääkides - väga oluline on see, kui tihedalt suheldakse

perekonnaga. Päris üksi maailmas hakkama saada on peaaegu võimatu.

Vaatamata miljonile probleemile, leiavad siiski kõik küsitletud, et üksi elamine on suurepärane. See annab juurde elukogemust, muututakse otsustusekindlamaks ja hakkajamaks. Kaovad huvide konfliktid vanema generatsiooniga. Saab teha täpselt seda, mida ise tahad. Elu on põnev ja igav ei hakka

hoidmine on noorele tegelikult väga raske. **Kaisa** lisab veel: “Olin suhteliselt hoitud ja hellitatud lapsuke, aga nüüd tean, mis tunne on hallitavat putru potist välja kaapida, hommikul pärast koerapissi sees tallumist seda kuivatada. Enam pole nagu kodus, kus asju võis edasi lükata lootusega, et küll emme ära teeb.” Tihti elatakse koos korterinaabriga ja tülid on kerged tulema, isegi parim sõber võib

“Kingitus kõige nõrgemale” HTG-s

Jõulude ajal annetasid 12. b õpilased oma klassi kingituste raha Nukitsamehe lasteaiale kasvandikele - osteti erinevaid pille. Lapsed esinevad kevadkontserdil.

Sinu seitse sõpra söövad...

Kati Ong

1. Elus organism: “Kuulun sööjate klassi...”

“Kõik maailma asjad jagunevad lihtsalt kahte klassi: sööjad ja mittedöjad. Söömisest täielikult loobujad satuvad esimesest klassist teise ja teisest esimesse tagasi-sattumine on võimatu.” (“Normaalne söömine”) Sööge lapsed! Aga normaalselt...

2. Tipp ja Täpp: “Täna sööme komme, homme sööme komme, komme sööme ülehomme!”

Oled sa kunagi mõelnud, miks Tipp ja Täpp nii pisikesed on. Aga vot sellepärast, et üksnes □ okolaadist ja praänikutest organism kõike kasvamiseks vajalikku ei saa. Kui keegi ainult oleks neile taibanud õelda, et putru tuleb süüa, siis kasvab, oleks nad ehk praegugi veel teleekraanil nähtavad...

3. Karlsson katusel: “Väikevend, ega su ema lihapalle ei teinud?”

Õeldakse küll, et kes peab maad kaevama või muud rasket füüsilist tööd tegema, see söögu liha, aga mõõdukas lihatarbimine on kõigile väga vajalik. Muuseas lihavalke omastab organism kergemini ja kiiremini. Mõttekas oleks liha tarbida 3-4 korda nädalas, nii et ärge oma šnitslitega liialdage ka.

4. Eesti talupoeg: “Alati, kui kuskil mingi kala sees on, on jama lahti, normaalse söömise puhul peab kala aga alati sees olema”

Kalast saab palju polüküllastumata ehk omega-3 rasvhappeid, mille defitsiit võib tänapäeva inimesel kergesti tekkida. Samuti saab kalast rasvlahustuvaid vitamiine ja mitmeid vajalikke mineraalaineid, kusjuures rasvasemad kalad (lõhe, forell) on tervislikumad, kui lahjad. Pisikesed kalad tasuks nahka panna koos luudega. Ei anna

siin midagi kassile kõike väärtuslikku ära!

5. Karupoeg Puhh Notsule: “Meile saadeti 10 purki mett, 7 sulle, 7 mulle.”

Notsu ütleb: “Oota, kuidas kümme? 7 ja 7 ei tee ju kokku kümme?” Puhh ütleb: “Ma ei tea, aga mina söin oma 7 purki ära juba...”

Jah, mesi on hea! Eriti talvel, kui haigused iga nurga taga hiilimas. Maiustage aga, ärge ainult nii hoogu sattuge kui karupoeg...Ja veel, kas kõik ikka teavad, et päris kuuma tee sisse ei maksa mett panna, sest kõrgel temperatuuril lagunevad mee väärtuslikuks tegevad valgulised ensüümid ära...

6. Inglise: “An apple a day keeps the doctor away!”

Tark loom see inglase, kui ta õunu just altkäemaksuna tohtrile ära ei annaks. Õunu oleks ikka soovitatav endal süüa. Nad on ühed tipp-puuviljadest, sisaldades

rohkesti kasulikke aineid ja samal ajal (reklaami mõttes) vähe kaloreid! Aga eelista eestimaist, seal leidub vähem kemikaale ja konservante.

7. Jänes: “Tere, kas teil porgandeid on?”

Küll jänes jube tea, kuidas karv sile, silm terav ja süda korras hoida. Mida ta aga ei tea on, et kergelt hautatud porgandist või porgandisalatist, millele pisut õli lisatud, saab organism kasulikud ained kergemini kätte. Võib-olla oli porgandipüree talle kasulik...Muuseas porgandi pidev tarbimine on kasulik suure vaimse või kehalise koormuse puhul, nii et abituriendid, porgandid pihku!

Infoallikana kasutatud uut vahvat raamatut “Normaalne söömine” (M.Zilmer, U.Kokassaar, T.Vihalemm)

The Sank "Noortebänd 2005" finaalis Tallinnas klubis Hollywood

The Sank: "Pea püsti ja ikka julgelt edasi!"

Liis Mitt
Regina Michaelis

The Sank on lootustandev noortebänd, mille liikmed on vähemal või suuremal määral seotud Treffneriga. Oma kahel tegevusaastal on ära käidud ka kahes Noortebändi finaalis, mis on suurim noorte bändide konkurss Eestis.

Kuidas kõik alguse sai?

Priit: Hannes, räägi!

Ivo: Ta just rääkis Raadio2-s sama juttu.

Hannes: Olgu, ma võin rääkida. See oli niimoodi, et mina tulin Tartusse elama. Kristjan oli minu venna parim sõber (on praegugi). Hakkasime kahekesi koos vaikselt kitarristama. Ivo oli minu klassivend Treffneris. Sain teada, et ta mängib trumme. Hakkasime kolmekesi üritama. Ivo rääkis,

et tal on paar head sõpra, kes võiks ka kitarrist mängida. Üks neist oli Oliver ja teine Priit (viimane viibis tol hetkel vahetusõpilasena USAs). Kui Priit tuli tagasi, siis hakkasime viiekesi bändi tegema. Oli vaja ka basskitarristi. Kristjan tundis Indrekut, kes algul küll bassi mängimisest midagi ei teadnud, aga praguseks on arenenud ja mängib juba päris hästi. Nüüdseks oleme koos mänginud juba üle aasta aja. Aamen.

Nimi: Priit Vare
Sünnipäev: 18. aprill 1986
Ülesanne bändis: kitarrist mängida
Suurim hirm: ämblikud
Lapsepõlve temp, mis jääb igaveseks meelde: sebisin lasteaias kahe tüdrukuga korraka
Kõige hullem asi, mis eales tehtud: seda ei kannata koolilehes kirjutada
Kelleks tahtsid saada, kui olid väike: jalgratturiks
Unistus: keemia 3
Mida arvad kikkilipsust: väiksena kandsin uhkusega
Kuidas hoiad end vormis: iga päev jalgsi kooli ja koolist koju
Kui tähtis on Sinu jaoks inimese välimus: on tähtis

Kust ja miks sai bänd sellise nime?

Hannes: Ivo mõtles.

Ivo: Tegelikult me mõtlesime päris kaua. Kaaluti mitut ettepanekut, aga ükski ei sobinud. Tahtsime nime, mis ei tähendaks mitte midagi. Niisiis võtsime Sank, aga siis mõtlesime jällegi, et The Sank kõlaks paremini.

Kristjan: Nüüd tahab osa meist jälle nime vahetada. Võib-olla võtame kunagi The ära ja jätame lihtsalt Sank'iks.

Priit: Me peame oma domeeni muutma (mõeldud on veebid o m e e n i www.thesank.com -toim)

Hannes: Ei tea, mina küll ei tahaks midagi muuta.

Kes kirjutab laulusõnu ja muusikat?

Hannes: Tavaliselt on ideed Oliverilt või Priidult.

Nimi: Kristjan Vilosius
Sünnipäev: 21. september 1983
Ülesanne bändis: vokaal
Parim oskus: varvastega klaverit mängida
Halvad harjumused: 21 coca cola/per day
Suurim hirm: avastada, et keegi on tegelikult ka minust ilusam
Lapsepõlve temp, mis jääb igaveseks meelde: naabritüdrukuga arsti mängimine
Kõige hullem asi, mis eales tehtud: seiklesin teismelisena kord üksi Madridis
Kelleks tahtsid saada, kui olid väike: presidendiks
Unistus: minna 30-selt pensionile
Mida arvad kikkilipsust: seks
Kuidas hoiad end vormis: HAHA...
Kui tähtis on Sinu jaoks inimese välimus: esmamuljena on oluline

Priit: Sõnad on enamasti Kristjanilt.

Kristjan: Tegelikult on nii, et keegi mõtleb algidee ja siis me koos arendame seda.

Miks just softrock?

Hannes: See on lahe!

Kristjan: Meil ei ole mingit

ühist lemmikstiili. Mina näiteks tahaks teha *jazzi*, Oliver *funky*, Hannes *metal* 'it ja siis lõpus otsustasime teha *softrock* 'i.

Priit: Tegelikult enam ei olegi nii *soft*.

Ivo: See pidevalt muutub.

Miks on teie laulud ainult inglisekeelsed?

Kristjan: Sest ma ei oska eesti keeles laulda.

Ivo: Oleme proovinud, aga Kristjan laulab eesti keeles jubeda aktsendiga. Ma arvan, et me saaks siis teha

ainult poolerootilise sisuga armastuslaule.

Kristjan: Aga kuna ma laulan inglise keeles, siis ei saada sellest aru.

Kas teil on endal ka mõni lemmiklugu?

Kristjan: P o o l t e l lugudel pole nimesid ja tegelikult iga järgnev lugu on eelmistest parem.

Ivo: Nii et te ei saagi kunagi teada meie lemmiklugu, sest ta on alati järgmine..

Priit: Siiski võib-olla tulevad promo-CD'le paremad lood.

Kristjan: Aga nendel lugudel pole nimesid, nii et me ei saa öelda.

Kunas see promo-CD ilmub?

Vare: Optimistlikult öeldes märtsis/aprillis. Seal oleks peal 3 lugu. Aga selleks on meil

hästi palju raha vaja.

Kristjan: Nii et kui tahate meile raha anda, palun!

Nimi: Hannes Kert
Sünnipäev: 5. juuli 1986
Ülesanne bändis: kitarr, viiul, taustavokaal
Parim oskus: mõttetuid nalju teha
Halvad harjumused: mõttetute naljade tegemine
Suurim hirm: et bändimehed mõnitavad mind mu mõttetute naljade pärast
Lapsepõlve temp, mis jääb igaveseks meelde: kallasin bensiini kanistrist otse lõkkesse, sellest hetkest alates polegi mu mõistus enam päris korras
Kõige hullem asi, mis eales tehtud: bensu kanistrist lõkkesse kallamine
Kelleks tahtsid saada, kui olid väike: maailma suurima firma juhiks
Mida arvad kikkilipsust: lähedam kui tavaline
Kui tähtis on Sinu jaoks inimese välimus: no ikka on
Tähtsaim sündmus elus: kui indrek talpsep tuli bändi bassi mängima

Ivo: Annetused on oodatud arvenumbri 1022404766002. Aitäh! (Ühispank).

Konkurents on päris

Nimi: Oliver Kund
Sünnipäev: 15. oktoober 1985
Ülesanne bändis: soolokitarr/taustavokaal
Halvad harjumused: hilinen vahepeal proovi
Suurim hirm: Et aktsiahind kukub (ütteks kx), ei, tegelt ma kardan, et ei tee heal ja halval vahet, siis kui kõige rohkem on vaja.
Lapsepõlve temp, mis jääb igaveseks meelde: kõik need "huvitav mis juhtuks kui ..." - ajendil tehtud tembud
Kõige hullem asi, mis eales tehtud: liiga intiimne, et rääkida
Kelleks tahtsid saada, kui olid väike: suureks tahtsin saada
Mida arvad kikkilipsust: Toomas- Hendrik Ilves
Kuidas hoiad end vormis: loen, joonistan, mängin pilli ja kossu + veel üks väike komponent
Kui tähtis on Sinu jaoks inimese välimus: tähtis, aga mitte kõge olulisem

tihe, kas olete oma seniste tulemustega rahul ja mis on teie edu taganud?

Hannes: Mina olen väga rahul.
Oliver: Konkurents on tõesti päris võimas. Bändi tegemine on saanud trendiks.

Priit: Siis tehakse intervjuusid ja asju... ja hästi lahe on!

Kristjan: Seltskond on hea. See, mida me teeme, on puhas

geniaalsus!

Priit: Kuus inimest klapivad omavahel nii hästi, see on lihtsalt fenomenaalne! Kas meil on üldse keegi tülli läinud? Aa... üks kord... Kundid meie vastu (Ivo ja Oliver, täditütred:P).

Kus oli teie parim esinemine?

Kõik korraga: Ring FMI sünnipäev ja Music Center'i konkurss.

Ivo: HTG rebaste tutvumisõhtu ka. Hea esinemise jaoks on vaja tasemel tehnikat ja heatujulist publikut.

Hannes: Haapsalu Valge Daami päevadel oli ka lahe.

Mis on bändi eesmärk ja tulevikuplaanid?

Hannes: MTV ja plaat!

Priit: eiei, ALO-TV!

Kristjan: Alguses ikka CD.

Priit: Reaalsetest eesmärkidest ikka promo-CD ja kunagi ehk ka album, see oleks ilus unelm.
Ivo: Kunagi rääkisime, et laseme tatoveerida bändi logo, igaüks ise valib kuhu.

Hannes: Ja Indrek lubas oma tagumikku näidata, laval.

Indrek: See oli 10. aastapäeva kontserdi kohta.

Nii et teil on plaan kauemaks kokku jääda?

Indrek: Oleneb sellest, paljud mu tagumikku näha tahavad..

Priit: Kuji haridustee kedagi välismaale ei vii.

Hannes: Või siis Tallinnasse.

Kristjan: Teeme bändi seni, kuni on *fun*.

Mida te veel koos teete, peale muusika?

Hannes: Käime mõnikord pidutsemas. Club Tallinnas

Nimi: Indrek Talpsep
Sünnipäev: 3. september 1984
Ülesanne bändis: basskitarr
Halvad harjumused: kõige laisem inimene ja minu lemmikütus on: *There is never enough time to do all the nothing you want!*
Suurim hirm: mesilased ja herilased
Kelleks tahtsid saada, kui olid väike: mägironijaks tahtsin lasteaias vist ...
Unistus: võiks muusikaga kuskile jõuda
Mida arvad kikkilipsust: pole viga, kuigi lipsud pole päris minu teema
Kuidas hoiad end vormis: kas ma näen välja nagu ma oleksin vormis?
Kui tähtis on Sinu jaoks inimese välimus: eks see ikka loeb mingil määral (eriti mis puudutab vastassugupoolt)

(naerab).

Priit: osalesime piljardi -turniiril. Osa meist on proovinud koos elada - Kristjan ja Oliver; mina ja Ivo oleme praegu korterikaaslased.

Kristjan: Vahepeal üritasin Hannesega koos elada.

Hannes: Tegelikult tavaliselt on meil raske tööpäev. Harjutame ja mingeid pealtvaatajaid pole.

Hannes: Tähistame aastapäevi.

Kristjan: Viimasel ajal saame tähistada ka võite, varem tähistasime kaotusi.

Nimi: Ivo Kund
Sünnipäev: 25. märts 1986
Ülesanne bändis: löökpillide kasutamine, taustavokaal
Parim oskus: ühe käega trummide mängimine
Halvad harjumused: valel ajal magamine
Suurim hirm: ämblikud
Lapsepõlve temp, mis jääb igaveseks meelde: hakkasin trumme mängima
Kõige hullem asi, mis eales tehtud: läksin autokooli
Kelleks tahtsid saada, kui olid väike: teadlaseks
Mida arvad kikkilipsust: suht haige leuitis
Kuidas hoiad end vormis: mängin trumme
Kui tähtis on Sinu jaoks inimese välimus: tähtis, kuigi hea sisu võib olla palju tähtsam.

May The Sank Be
With You

Südanliigutav koolielu

Eksperiment

Mihkel Järveoja

On üldteada fakt, et kooliskäimine on tervisele kahjulik.

Rasked koolikotid, suur koormus silmadele (vahest ka kõrvadele) ning pikkajalisest, istumisest tingitud pöördumatud tagajärjed istmikunärvidele. Meie eksperiment püüdis aga välja uurida, kuidas mõjub igapäevane koolielu inimese tähtsaimale organile – südamele.

Tuim eestlane, keda peetakse emotsioonideta inimeseloomaks, on väga visa oma tundeid välja näitama – näolihaseid talitsedes suudab ta luua ideaalselt tuima maski, mis tavaliselt teda ei reeda. On aga lihaseid, mida inimene valitseda ei suuda – südamelihaseid. Inimese pulsisagedus ei muutu ainult füüsilist tööd või trenni

tehes, süda reageerib väga kiiresti ka erutusele ning pingele.

Meie kinnitasime eksperimentis osalejatele külge moodsa tehnikaavutuse – Polari pulsisagedusmõõlaja, mida tavaliselt kasutavad sportlased oma treeningu intensiivsuse kontrollimiseks. Seadeldis on igati usaldusväärne ning tunnustatud.

Mõõtmisi teostasime kolmes olukorras, kuhu iga tavaline kooliõpilane sattuda võib: esiteks tähelepanu keskpunktis, seejärel jutuajamisel õppealajuhatajaga

ning lõpuks spikerdamas kunstiajaloo tunnis. Kõigi katsete tulemused kinnitasid eelnevalt seatud hüpoteesi – HTG õpilasel on olemas emotsioonid ja tunded!

Olukord number üks – tähelepanu keskpunkti sattumine ja häbitunne

Kus oleks parem võimalus kõigi pilkude all häbisse jääda, kui mitte koolisöökla, mis söögivahetunnil on pilgeni sööjaid täis + lisapingena uksest välja looklev ostusaba. Veidi ärevil tüdruk Ingrid (nimi muudetud), sammub pahaaimamatult oma musti sööginoosid ära viima, kui teda riivab suurel kiirusel lähenev

põrandat kaunistavaks killuks ning veidi kastmene kahvel maandus valge puru keskel. Kõikide pilkude märklauaks sai punastav, kohmetu Ingrid, kelle südamelöögi sagedus oli tõusnud 128 löögini minutis. Ingridi tavapulss on umbes 70-80 lööki minutis. Tüdruk iseloomustab oma olukorda ise kolme sõnaga: piinlik, punastamine ja ärevus. Muuseas, sööklatädid olid väga mõistvad ning võtsid kraamimise enda kanda.

Olukord number 2 – jutuajamine õppealajuhatajaga

Endast vanemate ja targemate inimestega vesteldes peab

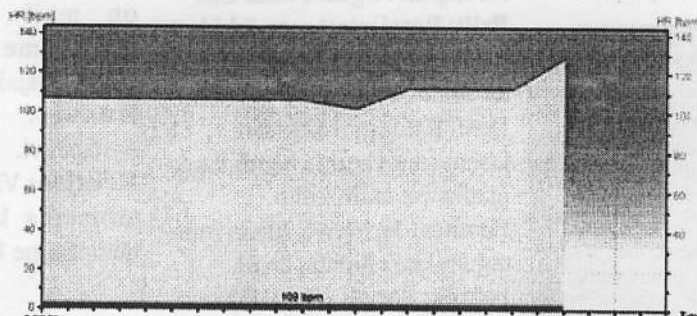
olema aupaklik, aga kas ka hirmul? Õppealajuhataja Aime Punga on tuntud oma otsekohesuse ja ranguse poolest, mis aga õpilastes just kui

kaitserefleksina mõningast ärevust tekitab. Arnoldil (nimi muudetud) oli probleeme hinnetega, nii et teda ootas

nõus kaks kärbest ühe hoobiga lööma – aitama koolilehte ja vestlema Aime Pungaga. Kõrvalolevalt graafikult on näha, et õppealajuhataja tekitas Arnoldis väga tugevaid ja vastakaid tundeid. Südame normaalne rütm on silmnähtavalt häiritud, tõustes maksimaalselt 107 löögini minutis ja langedes siis jälle 60-ni, et ette võtta uus tõus. “Me vestlesime koridoris, kui ta oleks mind veel oma kabinetti kutsunud, oleks süda kindlasti veel kiiremini löönud,” kirjeldab Arnold hiljem maharahunenult olukorda. Mis tunded siis Arnoldis ikkagi pulbitsesid, rõõm ja raev vaheldumisi või kahetsus ja süütunne?

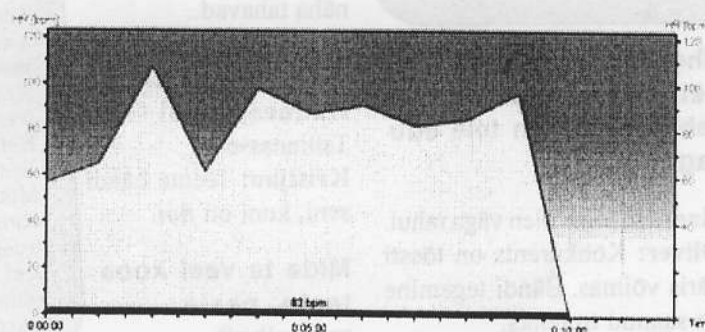
Katse number 3 – spikerdamine kunstiajaloo tunnis

Järgmise osa eksperimentist sooritas täielik professionaal, kelle vilumus “puksimises” (mahakirjutamises – toim.) on suurem, kui te arvata oskate. Edgar (nimi muudetud) ei ole rumal, aga ta ei ole ka usin, selle sõna meile tuntud tähenduses. Enne katset uurisime, kas ta spikerdamise ajal ikka närvi läheb? “Lähnen,” oli Edgari otsekohene vastus. Et katse loodetud tulemusi annaks, valisime toimumiskohaks kunstiajaloo kontrolltöö õpetaja Priidu Beieriga, mis on tuntud kui töö, kus petmine on enam kui keeruline. Pinevust lisas asjaolu, et eelmises töös olid samas klassis kaks õpilast spikerdamisega vahele jäänud, mistõttu õpetaja Beier oli üksainus suur “kullisilm” ise. Edgari kogemust ja “treinitust” näitab selgelt graafiku esimene pool. Enne tundi, kui otsene oht vahele jääda puudub, laseb Edgar ennast lõdvaks –

Katsealuse südametöö söökla eksperimendi ajal

poiss, kelle lükke tõttu tüdruk nõud maha pillab. (Hästi, tegelikult oli see lavastatud!) Planeeritud oli, et nõud ei

Katsealuse südametöö õppealajuhatajaga rääkimisel

purune, kuid tegelikkuses lendas valge taldrik tuhandeks

eraviisiline jutuajamine õppealajuhatajaga. Arnold oli

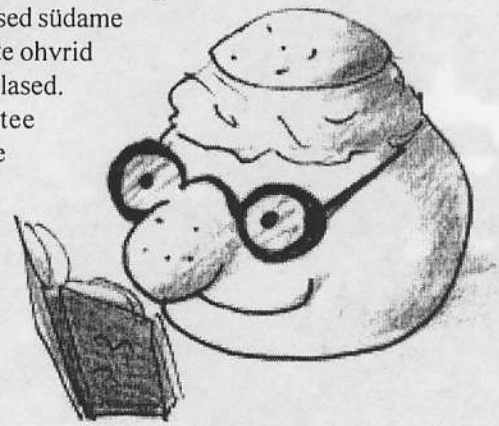
adrenaliin ja hormoonid mõllavad omasoodu, mistõttu pulss tõuseb väga kõrgele. Lausa uskumatuna tunduvad 151 lööki minutis (umbes samasuguse pulsisageduse saavutab Andrus Veerpalu mõõdukal pingutusel – suusatades muidugi). Kontrolltöö alates annab Edgari organism endale aru, et tunded tuleb alla suruda, vastasel kohal paistab närveerimine liiga selgelt välja. See õnnestub Edgaril, vaid mõnel korral, kui õpetaja temast mõnekümne sentimeetri kauguselt möödub, tõuseb pulss peaaegu 120-ni. Kontrolltöö lõppedes ei piina Edgar enam ennast. Pingelanguse tulemusel tiheneb südametöö umbes 10

minutiks, et siis lõplikult rahuneda ja taastuda normaalsele tasemele. Nädala pärast saab Edgar teada, et tema pingutusi on hinnatud vääriliselt – hindegas 4 ja 5 (kunstiajalooos pannakse kaks hinnet). Ikkagi iseloomustab kogu graafikut väga suur ebastabiilsus, mida üks Edgari klassivend iseloomustas sõnaga “puperdamine”. Kunstiajalooos häid hindeid saada on muidugi rõõm, aga kas selle nimel tasub koormata oma südant taolise pingutusega. “Ma arvan, et seda saab võrrelda spordiga. See on midagi, millest ma tunnen rõõmu iga sekund...” arwab Edgar.

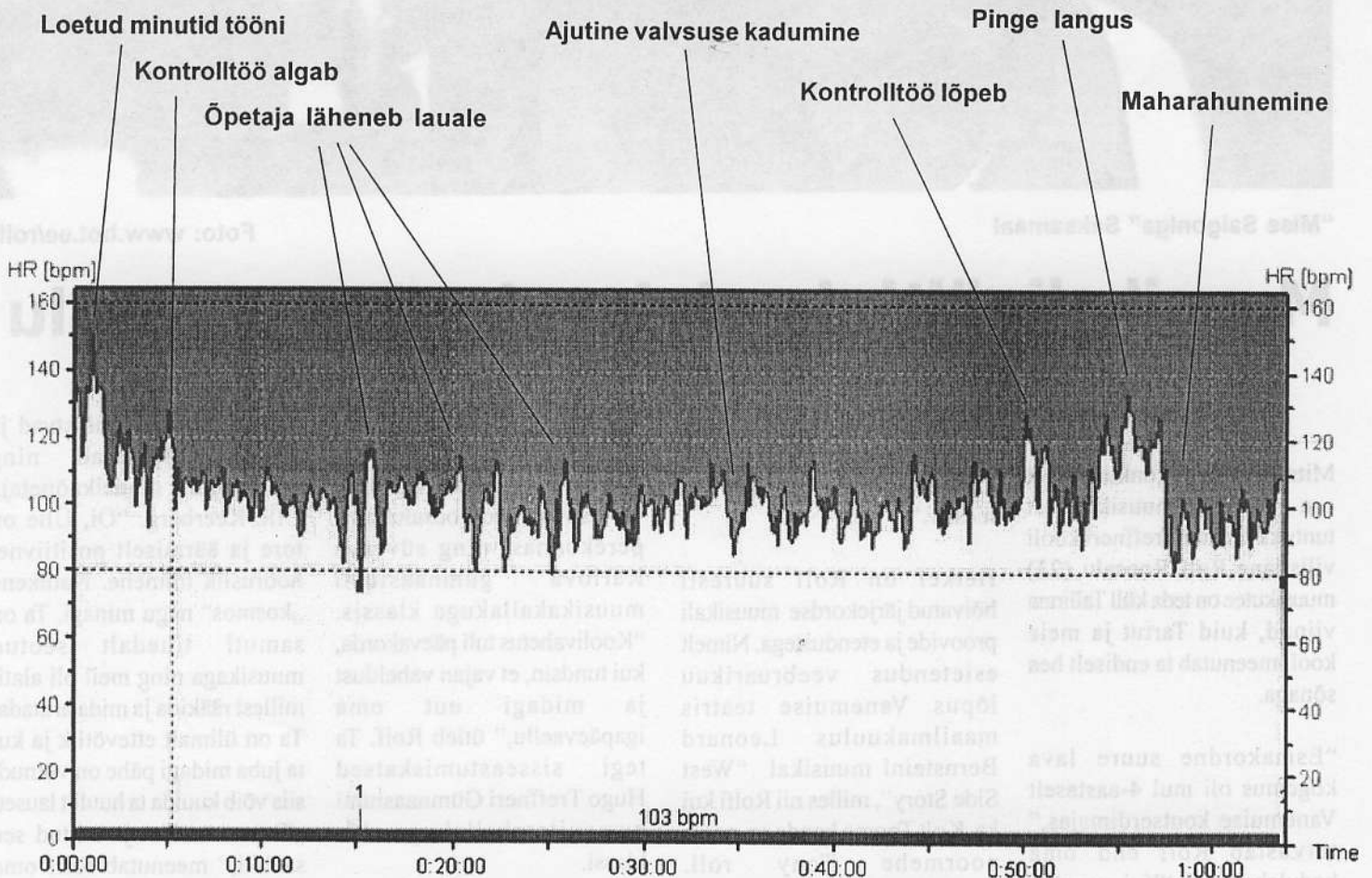
Järeldus

Kui te nüüd arvate, et eksperimendis kasutati väga emotsionaalseid ja kergesti ärrituvaid inimesi, siis nii see ei olnud. Samasugused protsessid toimuvad meis igapähe ning potentsiaalsed südame rütmihäirete ohvrid on kõik õpilased. Samas ei tee väike treening

ja ergutamine südamele paha, aga kas te kasutate selleks kõige efektiivsemat vahendit – füüsilist pingutust, või käite koolis, jääb juba igaühe enda otsustada. Koolielu, vaatamata kõigile mõttetustele,

on aga kindlasti südant liigutav.

Graafik iseloomustab katsealuse südamelöökide sagedust kunstiajaloo töö ajal

“Miss Saigoniga” Saksamaal

Foto: www.hot.ee/rolff

Muusikalinäitleja elulaval - Rolf Roosalu

Tanel Palusoo

Mitmetest laulukonkurssidest osa võtnud ja muusikalidest tuntuks saanud Treffneri kooli vilistlane Rolf Roosalu (23) muusikutee on teda küll Tallinna viinud, kuid Tartut ja meie kooli meenutab ta endiselt hea sõnaga.

“Esmakordne suure lava kogemus oli mul 4-aastaselt Vanemuise kontserdimajas,” tutvustab Rolf end oma koduleheküljel. “Kui aus olla, siis ei mäleta ma sellest eriti midagi. Meenub ainult, et seisin laval ja laulsin laulu, mille sõnad kõlasid umbes nii: „Oi,

emme, emme, emme - koos teeme tantsusamme. Meil elu kahekesi on parem veel kui mesi...”

Hetkel on Rolf suuresti hõivatud järjekordse muusikali proovide ja etendustega. Nimelt esietendus veebruarikuu lõpus Vanemuise teatris maailmakuulus Leonard Bernstein muusikal “West Side Story”, milles nii Rolfi kui ka Koit Toome kanda on poola noormehe Tony roll. “Kahtlemata on see mulle siiani üks suurimad väljakutseid ning tööd saab olema kõvasti,” seletab Rolf.

Tartlane pealinnas

Armastus muusika vastu on Tartus sündinud Roosalul pärit perekonnast ning süvenes Karlova gümnaasiumi muusikakallakuga klassis. “Koolivahetus tuli päevakorda, kui tundsin, et vajan vaheldust ja midagi uut oma igapäevaellu,” ütleb Rolf. Ta tegi sisseastumiskatsed Hugo Treffneri Gümnaasiumi humanitaarkallakuga 12. klassi.

Tagantjärele kooli kirjeldades ei tulegi talle meeldi ühtki negatiivset kogemust. Vastupidi – märksõnadeks

saavad hubasus, mõistvad ja toredad õpetajad ning loomulikult muusikaõpetaja Ülle Keerberg. “Oi, Ülle on tore ja äärmiselt positiivne, nooruslik inimene. Natukene „kosmos“ nagu minagi. Ta on samuti tihedalt seotud muusikaga ning meil oli alati, millest rääkida ja mida arutada. Ta on ülimalt ettevõtlik ja kui ta juba midagi pähe on võtnud, siis võib kuulda ta huulilt lauset: „Teeme ära!“ - ja tehtud see saabki,” meenutab Rolf oma lemmikõpetajat.

Vaatamata hilisõhtustele šõuprogrammidele laevadel, mitmesugustele proovidele,

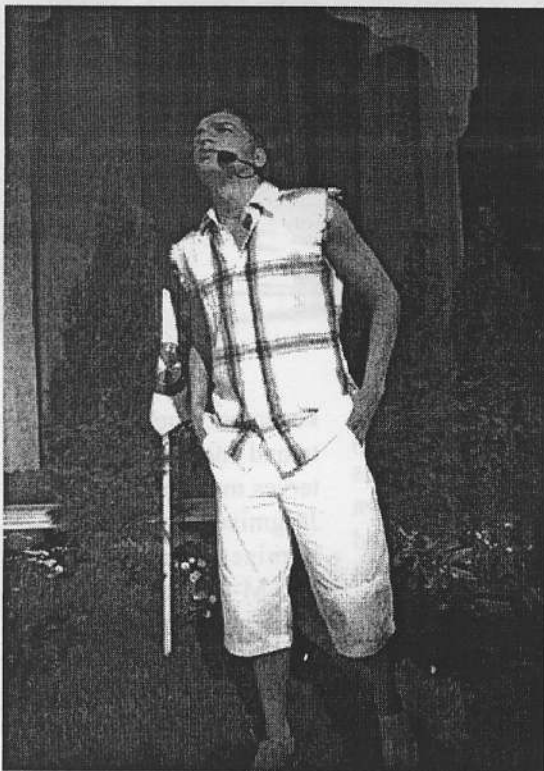
magamisele ("Mulle meeldib väga magada!"), pole Rolfil side kooliga katkenud. Aegajalt kutsub õpetaja Keerberg ta kooliüritustele esinema. Rolf tuleb hea meelega, kui ta oma tihedas töögraafikus selleks aega leiab.

Pärast keskkooli lõpetamist kolis Rolf Tallinnasse. „Peaaegu siinkohal nentima fakti, et Tallinn on suuremate võimaluste linn kui Tartu,“ selgitab Rolf pealinna kolimist.

“Läbisin edukalt konkursi ja sain osaleda muusikali „Miss Saigon“ kooris. Seda muusikali etendati nii Eestis, Saksamaal kui ka Luksemburgis. Tänu sellele sain uusi ja huvitavaid kogemusi ning pakkumisi,“ räägib andekas noormees

2005	West Side Story, Leonard Bernstein'i muusikal Tartu Vanemuise Teatris	Tony
2005	Eesti Eurovisiooni laulu konkursi laulukonkurss ETVs	laustavokaal
2004	Vampiiride Tartis, Jim Steinman'i ja Michael Kunze'i muusikali Kontsertversioon Tallinna Linnahallis	koor
2004	Öölaps, muusikalkontsert Tallinna Linnahallis	koor
2003	Kaks Takti Ette, ETV konkurss noortele lauljatele	4 koht ja publikuauhind
2003	Miss Saigon, Boublil ja Schönbergi muusikal Xantenis ja Wiltze	koor
2003	The Greatest Love Stories, ETA programm Eesti-Roosi kruisilaeval	soolovokaal
2003	Summertime, Eesti Tantsuagentuuri programm Eesti-Soome kruisilaeval	soolovokaal
2003	Estvocal konkurss lauljatele Tartus	3 koht
2002	Raimond Valgre Festival, lauljate konkurss Tartus	1. koht solistide seas
2002	Miss Saigon, Boublil ja Schönbergi muusikal Tallinna Linnahallis	koor
2002	Fizz Superstar, lauljate konkurss Baltikumi TV3-s	
2002	Laulatus, M. Undi lavastus Witold Gombrowiçi draamast	
1998	Pokumäng, Jüri Lumiste lastelavastus Edgar Valteri lastenäidendist Vanemuises	
1995	Don Quijote, Ülo Vilmaa lavastatud Jules Masseneti oper Vanemuises	Pedro
1995	Kaval-Ants ja Vanapagan, Ain Mäeotsa lastelavastus Vanemuises	
1993	Oliver!, Ülo Vilmaa lavastatud muusikal	peaosaj ja koor

Rolf Roosalu varasemad rollid

Muusikalist "Give me five"

oma kiirest täheleannust. Kõigest hoolimata peab ta end siiani tartlaseks.

Laulmine – töö ja hobi üheskoos

Tänaseks ei kujuta Roosalu

enam end väga millegi muuga tegelevat. "Kontoris ja alakõlmutamisest ja arvuti-näppimisest ma küll ei unista – eelistan jääda siiski muusika juurde. Tore on ju teha tööd, mis on sulle väga hingelähedane-töö ja hobi üheskoos," nendib Rolf.

"Kuju jõuan ma alles pärast ühte ja kui te arvate, et uni on kiire tulema, siis eksite. Pärast esinemisi tabab mind alati meeletu energia ja magama minemisest ei ole juttugi,"

räägib Roosalu. Nii on ta kirjutanud lausahtlisse mõned intiimsed laulu- ja viisijupid, millest osa on juba avalikkuse ette jõudnud, teiste kohta pole veel teada, mis neist täpsemalt saab. "Ma ei mäleta, millal ma viimati omi sõrmi kolmejalgsel-suuresuuga-sõbral sain libistatud... Oh! See oli päris ammu. Ilmselt harjutaksin enne nurga taga kõvasti, kui kellelegi midagi ette mängiksin," räägib noormees oma suhtest vana

sõbra - klaveriga.

Mõnda aega on Rolf unistanud kirjutada päris oma muusikal. See polegi tegelikult nii kerge. "Muusikat kirjutada on lihtne, sest see tuleb iseenesest. Tähtsam on sisu, mis peab olema huvipakkuv. Libreto olemasolul on meloodiate sobitamine juba lihtsam," selgitab Rolf oma plaani.

Ülle Keerberg:

"Kuna Rolf veetis siin koolis ainult ühe aasta - ja ühe aasta jooksul ju tavaliselt in tundra ei õpi - on hämmastav, et saavutasime kohe klapi, ja see kestab siiani. mäletan teda väga vastutuleliku ja kohusetundliku noormehena."

R.E.M rokib endiselt

Maarja Pehk

26. jaanuar 2005, Õismägi, inimesi täistuubitud Saku Suurhall. Sündmust pole vist eriti raske ära arvata? No need, kes veel ei tea, teadku siis: R.E.M väisas Eestimaad. Neli kuud ootamist ja seal ma olin, otse lava ees... oleks vaid vaja käsi sirutada ja kui pahasid turvamehi ees poleks... ah, neid unistusi võib vaid mõtetes heietada.

Aga enne kui lava peal võis näha neid mehi, kelle pärast keset kõige kiiremat koolinäädalat reis Tallinnasse ette sai võetud, pidi ära kannatama lõunanaabrid ehk siis kollektiivi nimega Brainstorm. Noh, tegelikult tuli ju Michael ise ka alguses korraks lavale, mitte küll Ajutormipoistega koos rokkima, vaid konferansjee osa täitma. Ma oleks küll niiväga tahtnud, et nagu mujal Euroopas, oleks ka Eestis R.E.M-i soojendanud The Thrills, aga ju siis kahte head korraga ei saa. Kasutasin seda 45 minutit, mil lätlased üritasid rahvast üles kütta, pigem saalis ringi vaatamiseks.

Ainult ühe venekeelse loo ajal tekkis tunne, et neil tõesti õnnestub soojendusbändi osa täita. Siis ütles Renars Kaupers head aega, süda hakkas jälle põksuma. Aga jälle ei läinud õnneks, sest enne R.E.M-i esinemist oli vaja ju lava korda teha.

Ja siis, siis nad tulid! Esimestest hetkedest alates oli rahvas täiesti R.E.M-i valduses. Avaloo "Get Up" algusminutitel sai keegi rahva seast endale uue soni, Michaeli enda peast muidugi. Varsti loobus Michael oma punasest lipsust ja rohekast pintsakustki, aga tema enda laululust küll kahaneda ei kavatsenud. Järjest tulid lood uuel plaadilt "Around The Sun" segamini vanade superhittidega. Mul oli hea võimalus jälgida ühe tõelise fänni andumust, kel olid kõikide lugude sõnad peas ja iga uue loo algushelide peale muutus ta üha rõõmsamaks ja segasemaks. Heas mõttes muidugi.

Minu lemmikkoht terve kontserdi jooksul oli see, kui esitusele tulevaid lood "I

Wanted To Be Wrong" ja "Final Straw", mille ette Michael pika jutu rääkis, vabandades meie ees USA valitsuse pärast. Suurel ekraanil jooksid nende laulude sõnad ja vähemalt mina laulsin küll kaasa, ise südamese Michaeli ja ilmselt terve R.E.M-i koosseisuga

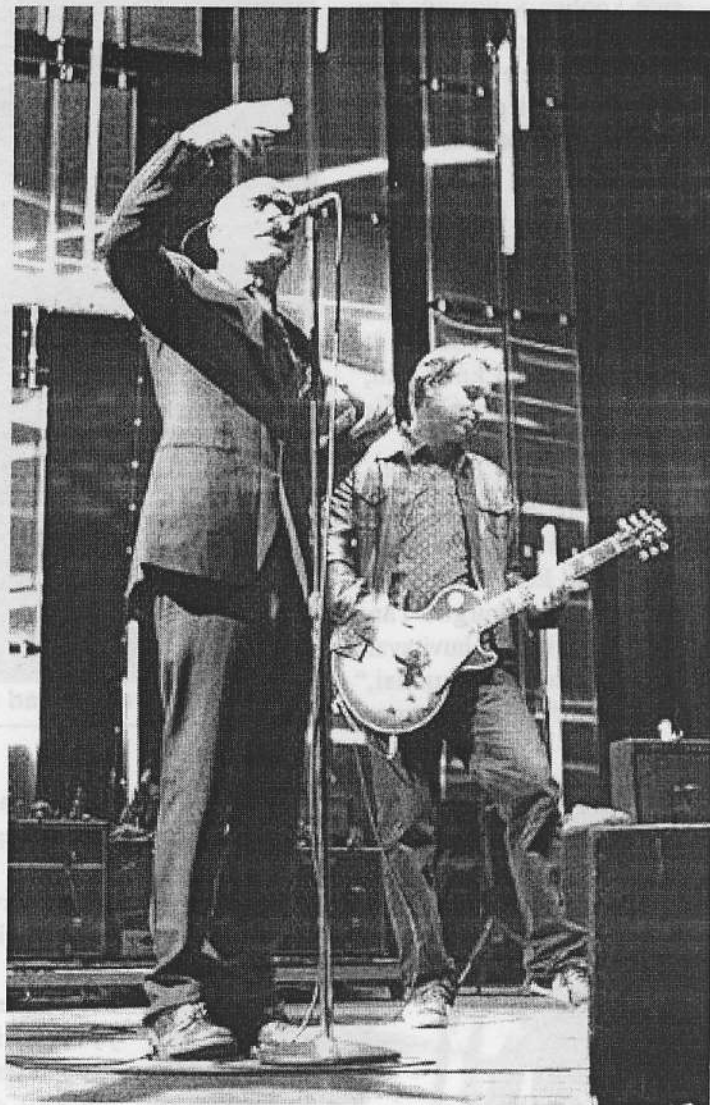

Foto: Postimees online

ühte meelt olles.

Kaks tundi lendasid nii kiiresti, mina oleks küll olnud nõus vähemalt samapalju veel lava ees kaasa rokkima, sest bänd tegi selle õhtu tõeliselt mõnusaks. Nii vähe leidub ju neid soliste/kitarriste, kes publikuga suhtlemist silmnähtavalt naudivad. See ei pea toimuma pidevalt sõnades, piisab ka pilkudest ja naeratustest. Ning rahva sekka lennutatud sonidest. Aastatepikkune

kogemus on neist meestest küll teinud ühed kõvemad esinejad terves maailmas.

Järgmised kaks-kolm päeva kumisesid mu peas ainult R.E.M-i lood, nad hõivasid isegi mu pea muusikasahkli püsielaniku Queeni koha ja seda juhtub ikka õite harva.

Igal juhul siiani on 340 krooni, mis ma pileti eest välja pidin käima, üks parimaid investeeringuid minu lühikeses elus.

Foto: Postimees online

Üks väärt värk

Piibe Kolka

P8ff (tõlgin: 8. Pimedate Ööde Filmifestival). See oli tõesti päris ammu, lausa novembris. Nüüd juba päevad iga hetkega pikemad ja ööd valgemad. Aga emotsioon, millest rääkida tahan, seoses selle pimedaja filmpeoga, meenus veel eile ja on veebruariski asjakohane.

Kes natuke üritusega kursis teab, et filmielutegelased vaidlevad, kas väärtfilmide näitamine Coca-Cola Plazas (sest ainult sinna paisuv festival veel mahub) ikka kõige õigem on. Vot sealt suurest majast kümnete piletikassade juurest algab minugi lugu.

Seisan ja uurin teateid neonekraanidel kassade kohal väljamüüdud filmide kohta. Minu selja taga kaks noormeest: „Noh mida siis lähme?” „Phh mai tea, mis praegu tuleb.. mis see „Tühi maja” on?” „Ei, seda ei lähe, see on mingi rõve põffi film!” „Mis põffi?” „No siin on mingi festivali praegu” „Aga midagi HEAD ei näidatagi sel ajal?” „Mmm praegu vist mitte, õhtul võib-olla...”

Siis ma pöörasin ja jäin neid natuke häbemamatult vahtima: ei olnud rullnokad, täitsa ontlikud poisid olid, sellised „20 aastat-TTÜ-teedehehitus-nats kahju, et mu kursusel aint 2 tšikki on” tüübid. Aga põff on nõme ja filmid pole vaadatavad, kõik tahavad midagi väga „deepi” (andestage, lihtsalt liiga pop sõna) teha, aga tegelikult on mõttetu jura. Ma nüüd muidugi fantaseerin ise ja teen ehk

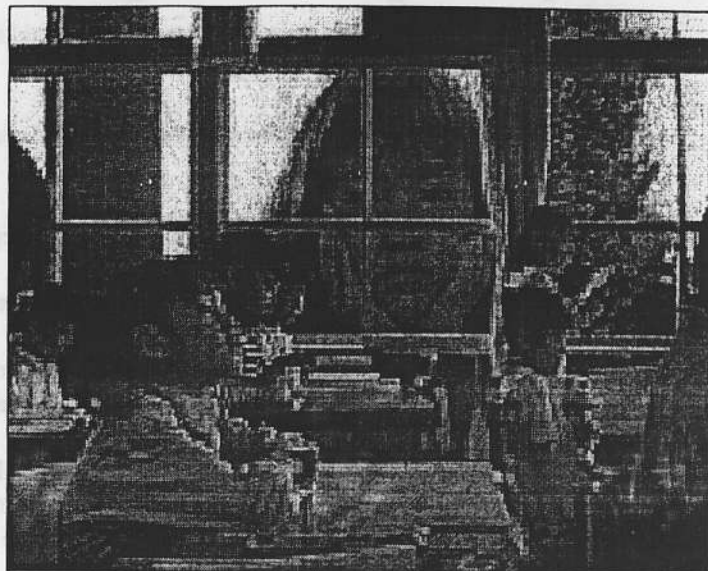
poistele liiga ka, aga selline mõtlemine on päris laialt levinud. Eile vaatasin järjekordset Hollywoodi üllitist (nimi polegi oluline) ja hakkasin aru saama, miks ikkagi tehakse „klišee ja lihtsameelsus käsikäes” filme: inimesed peavad aru saama, mida pilt neile näitab. Meelelahutust, palun! Otsest, selget ja arusaadavat. Ja tegelikult, keda saab selles soovis süüdistada? Eesti on ju ka see riik, kus kool tahab lõpetamist ja töö tahab tegemist ja raha tahab teenimist ja tooted tahavad tarbimist ja poed tahavad šoppamist. Siis ei taha kurnatud aju enam tõesti muud kui loputamist.

Ja ometi näitab iga põff, et saab ka teistmoodi, saab naerda ja nutta ja kaasa elada ja tundeid välja elada, lihtsalt selle abil, et näed midagi uut, ootamatut, mõtlema panevat. Näiteks Jaapani filme. Kogesin mitut näidet sõnuseletamatust rahust, nägemis- ja mõtlemisviisist, mis ida pool

„Liblikate kodu” - Mark Soosaare film P8FFilt

meist nii kardinaalselt erinev on. Näiteks „Tee maitse” (Katsuhito Ishii, 2003). „Idüll” on sõna, mida tahaksin kasutada, aga enne peaks välistama kõik selle sõna halvad varjundid. Film räägib perekonnast, mille igal liikmel on oma asi ajada: väike tütar

„Tee maitse” (Katsuhito Ishii, Jaapan 2003)

maadleb oma hiiglasest teisikuga, kes teda igal pool saadab, perepoeg armub ja püüab armastatu tähelepanu võita, isa hüpnootiseerib aegajalt perekonda ja ema teeb joonisfilme. Nad istuvad verandal ja joovad teed. Vaikivad ja tunnevad tee maitset. Kõiki vaatleb vanaisa, kes oma pisikeses kambris pereliikmete elude tähtsaimad hetked multifilmiks joonistab, mida saab plokiservast kinni hoides ja lehti edasi libistades vaadata (te olete seda väiksena teinud, tuletage meelde). Kui vanaisa sureb, leitakse plokid ja kõigile on korraka selge, mis on tähtis. Vaikselt jälgiv vanaisa on märganud väikest. aga olulist. Paradoksaalne on, et kogu rahulikkuse juures pole film staatiline, vaid väga haarav, liikuv, naljakas ja kohati seguneb reaalsus fantastikaga: kui väike tüdruk suudab lõpuks sooritada kukerpalli rööbaspuul, kaob tema hiiglasest teisik ja maa seest kasvab välja tohutu päevalill, mis järjest kasvab, neelab tüdruku ja kogu küla ja Jaapani ja ookeani ja lõpuks kogu Maa.

Tean, et oleme eurooplased ja meil on oma kultuuripagas, mis

meie loomingut ja mõtteviisi mõjutab, aga mõtlema paneb see, et oleme nii alati võtma vastu kõike, mis saabub lennupostiga või lausa bittide ja baitide kujul üle Atlandi, miks siis mitte natukenegi kiigata päiksetõusu poole ja püüda mõista kas või biti suurust osa idamaisest filosoofiast. Kas pole vähemalt sama lõõgastav ja ehk pisut tervislikum tõeliselt tunda tee maitset, mitte küünitada kokapudeli järele. Mis sellest siis oleks, kui kujutaks korraks ette, et elamegi ühe suure päevalille sees. Kuhu see viiks, küsite? Ma ei teagi, pole ise ka seda veel suutnud, aga kadedaks teevad nad oma teetassidega. Seda kõike tahtsin tegelikult neile poistele seal järjekorras öelda, aga ma ei julgenud nende poole pöörduda, sest ma olen tubli eurooplane, kes ei tee seda, mis pole kombeks. Aga ma mõtlen: äkki ma pärast mõnda filmi julgen juba natuke rohkem. Sellepärast soovitan: väärtfilmid on vaatamist väärt.

Rohkem informatsiooni:
www.poff.ee

Õpetajad räägivad läbi aegade:

1. **Saima Kaarna:** „Kui ma nii kiiresti rääkima hakkas, kui õpetaja Seevri, siis ma jõuan kolme tunni materjali ühe tunniga ära rääkida.”(Miilang 05. 2004) 33p
2. **Toomas Jürgestein:** „Lähem naistepesu osakonda ja hüüatan: “Oi kui palju asju, mida mul vaja ei ole !”” (Miilang 04.1998) 32p
3. **Madis Reemann:** „Ma laskusin nii madalale, et tegin vaheajal sporti.” (Miilang 04.2002) 31p
4. **Krista Kägo:** „Kui mind koolis ei ole, siis ma olen kas haigeks jäänud või ära surnud, aga seda pole varem juhtunud.” (Miilang 05.2003) 20p
5. **Ülle Keerberg:** ”Tule, ma viin su pärast luuaga koju.” (koorist koju ruttavale õpilasele) (Miilang 10.2004) 19p
- 5.-6. **Madis Reemann:** „Kärbsed tulevad mulle juba peale või? Liiga kauaks olen jäänud siia ilma.”(Miilang 10.1999)19p
7. **Külli Roots:** „Yes...it’s TTT again. (Teacher Talking Too much)” (Miilang 04.1998) 18p
8. **Age Salo:** „Oi, ma ei saa (seda) rääkida. Pean jooma minema.” (Miilang 02.2000) 17p
- 9.-10. **Toomas Jürgestein:** „Ma arvasin, et kell heliseb 35 ja kiirustasin nagu vana loll Nagu spordireporter. (Miilang 10.1998) 16p
- 9.-10. **Anna-Liisa Jõgi:** „Vaba aega on liiga palju, sest kodus on pesumasin ja ema.”(öösel linnas jõlkuvate noorte kohta) (Miilang 12.2004) 16p
- 11.-12. **Helgi Pähno:** „Ka metanool lahustub vees hästi, muidu poleks mõned end surnuks juua saanud.”(Miilang 10.2004) 14p
- 11.-12. **Uve Saar:** „Mul on tunne, et ma ainult lapsi tegema hakkangi.” (Miilang 12.1999) 14p
13. **Märt Kask:** „Tooge nüüd tööd ära, mul igatahes on juba väga igav.” (Miilang 04.1998) 12p
- 14.-15. **Ülle Seevri:** „Mul oli pea haige ja ma ei saanud teie töid parandada.” (Miilang 01.1999) 10p
- 14.-15. **Uve Saar:** “Kas sul on perekonnaõpetuses järeleaitamine? Perekonnaõpetuse praktikat oleks koolis rohkem vaja.”
Õpilane: “Annuk ükski ei jõua.”
U: “Nojah, Jukk viis oma voodi kah kolist minema...” (Miilang 01.1999) 10p
16. **Ülle Seevri:** „Mul kella ei ole, aga meil on veel 25 minutit aega.” (Miilang 05.2003) 8p
- 17.-18. **Tiina Annuk:** „Kannan miniseelikut ja selja taga langeb mehi nagu loogu.” (Miilang 10.1998) 6p
- 17.-18. **Priidu Beier:** „Akte hakati kujutama olmelistes situatsioonides.”(Miilang 10.2004) 6p
19. **Urmas Kokassaar:** „Noortel naisterahvastel on rohkem võimalusi – nad võivad sekretäriks minna.” (Miilang 04.1998) 5p
20. **Madis Reemann:** „Ära puuderda, ära peegelda, istu kodus ja heegelda.” (Miilang 02.1997) 4p
- 21.-22. **Toomas Jürgestein:** „ Võtke tuled tagant ära, teeme kino.” (Miilang 12.2004) 3p
- 21.-22. **Madis Reemann:** „Ära vägista, võta suurem haamer.” (Miilang 12.1999) 3p
23. **Ülle Keerberg:** „Laske ma laskun klassi.”(Miilang 04.1998) 2p

Uued tulijad:

Olga Kornilova:

„Jälle oled sa ilusam kui mina.”(kommenteerides ühe poisi juuksevärvi)

„Ta on kiirabi meil. nii sale. Ja nii sale!” (Heivo kohta)

Helmet Toots

„Ma panen ta põlve peale, siis ta rahuneb maha.” (maki kohta)

„Ja nüüd Kiisu-Miisu.” (Carmen Kassi kohta)

